

Kan Ve Gözyaşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Haziran 2023



Hangi rengin istilasıydı sönen gün ışığı ve metruk hanelerin yabancı mehtaba verip verdiğim...
Dilimlendi yüreğim dilemması ölümün öykündüğüm mutlak bir huzur çünkü...
Çünkü en asil duygu ve renki yüreğin İlahi Aşka nüfuzu.
Hızımdı haz ettiğim acıların tanıdık siması ve göğün sunumu komplimanlar kekremsi bir ışıktaki salındığım kadar yalnızlığın adeta vebasız ölümsüzlüğü dilesem de günde sekiz geceye ekim mi acılarımı biliyordum artık ölümün çok yakın olduğunu.
Gezgin bir imgeydin işin aslı.
Geçkin şarkılar veryansın ederken...
Vardiyası hüznün salkım saçak süpürdüğüm duygular bense bir lahit kadar sıkı ve disiplinli ve dinamik yeri geldi mi durağan ötüşen nesli kuşların nesri duyguların nakkaşı ölümün.
Ötesiz bir gizemdin bol keseden yağın rahmete kavuşup da nihayete ermekse hidayete...
Delik ceplerim.
Delişmen rüzgâra meylettin.
İllic bir gün dilerken geceye sığınıp sınıdığım kadar sabrımı katık ettiğin.
İhlâsı sözcüklerin ve sevgi fukarası yüreklerin nesli idame eden yaşlarım yasımda karıncalar ne de olsa gecenin köründe duyandı Rabbim o kara karıncanın ayak sesini.
İzledim.
İzlendim de.
İzbelerde değil ayyuka çıkan bir sevgiyle sarıp sarmaladım ben evreni en çok da annemi.
Girift yollar.

Gerilimli teller.

Geniş acısı ömrün dik başlı bir hüznün.

Sevdiğimden de ötesi seilmeyi dilemesem de artık biliyordum ki: annemdi sadece annem, sevginin en diri en dingin lehçesi...

Ah, pejmürde gölgem ve misilleme yapan gece.

Taradıkça içimi terledikçe hüznün derisine yağan rahmeti yağdırana sevdalı ve ben Allah'a inandığım kadar huzuru içime sunmuştu kader.

Tınısı yoktu bazı şeylerin tanımını da.

Mekân ve zaman tanımayan iç sesim öyle ki büyüktü ki acım ve işte düz duvara tırmanmıştım ben bir ömür boyu.

Ve kader, lades dediğinde.

Ölüm sobelediğinde.

Evreler ve evrenler paralel düzlemde bazen dikit bazen sarkıt misali öykündüğüm de değildi artık mutluluk eşlik eden gözyaşı ve işte o meçhul son bana ve anneme karşıdan el sallarken.

Deştiğim ve dişlediğim bir boyut.

Bir hengâme adeta nasıl oluyordu da içimde hüznümde saklı olabiliyordu engin ufuk?

Muradı dillenen bir öykü.

Miadı dolan bir yaşam iksiri.

Eflatun gök turuncu güneş ve gözyaşı...

Dilberdudağı renklerin ve ufka bandığım hasretim bir milattı mademki sevebilmek ve işte ölgün günün nezdinde sırasını savacak kim ise beklemede.

Günsüz.

Gecesiz geçen aylar belki yıllar.

Yâd edilesi dünüm kayrasında yabancı bir sima oysaki tanıdık bilmiştim ben sonsuzluğu ve sessizliğin yankısında.

Sergüzeşt bir elem.

Bir başkaldırı.

Hibeli araziler hadisler ve de hadiselerle tıklım tıklım yüreğin aralıksız yaptığı muhasebesi.

Ölüm.

Alıcı kuşlar.

Şafak.

Sabaha çok var daha...

Ola ki gün ışıdı ola ki güneş doğdu ama kimi hanede saklı karanlık ve isli ruhlar yorgun bedenden sıdki sıyrılmışken sandık dolusu hüznün ve balyalarca duygu pekişen bir hasret ve hazırlıklı olmam gerektiğinin d bilincinde annesizliğe...

Güm.

Düştüm ve kalktım.

Gümbür gümbür idi annemin yüreği öncesi ve şimdi tekledikçe görünen o ki: vakit çok azaldı.

Dilim varmıyor yüreğim asla.

Ama mecburun anlamaya anlatmaya ve dayanmaya.
Duvarlara vurmaksa başımı kan revan içinde üstüm başım ve işte annemin kanayan damarından üstüme fıskıran kan ve gözyaşı.
Lamı cimi yok artık mevsimin.
Vakit çok azaldı.
Mekânlar daraldı.
Yine de yine de...
Ah, be anne gitme ne olur, demek gelse de içimden canı o kadar çok yanarken sahiden de bu istemeli miyim Tanrıdan?
Rüzgâr.
Savrulmuş yapraklar.
Dikenli bedenim.
Solan yüzüm ve biliyorum ki artık terk etmeliyim içimdeki çocuğu annesine âşık yüzünde sözcüklerin yüz göz olduğum hüzünden arda kalan üç beş cümledir yazmaya çalıştıklarım.
Direncim ve de.
Sınandığı kadar dirayetim içinde yaşadığım o fanus artık emin bir yer değil de yeryüzü.
Kanayan sözcükler.
Kanayan elleri annemin ve yüreğinin kanlı ihbarı çünkü onun canı hiç olmadığı kadar çok acımakta.
Acımadığı için insanlar bana belki de huzur bulmalıyım aslında buluyorum da...
Ardı ardına okuduğum dualar ve Yasin ve Nas ve nicesi.
Aman Rabbim, ben ne kadar aciz bir beşerim ve şaşarım da:
Ne olur af et beni.
Ne olur af et günahlarımızı annemin de ki onun günahı nerede ise hiç yok gibi çünkü benim annem bir melek.
Melek de olacak belki de ve akıl melekelerimle sınılandığının bilincinde yaşımı yasımı dondurmalıyım ve dur, demeliyim kendime...
Ya, duramazsam...
Rabbim, sensin bilen her şeyi ve de hayırlısı her şeyin: yaşamın da ölümün de hayırlısı.
Ve anne, eğer ki olur da gidersen lütfen gözle yolumu çünkü ben de ruhum da firardayız ve hiç olmadığım kadar...
Ne de olsa her şey ama her şey anbean büyüyen iman gücümde ve sevgimde ve maneviyatta saklı.
Anne, yolun açık olsun.
Kalsan da gitsen de yeter ki huzur ve Rabbim seninle olsun.
Demedim farz et yine de ama dedim bile.
Rabbim sen af eyle günahlarımızı.